

[Poul Dam.]

kunne have leveret os et fair finanslovsforslag med udgifter efter de love, som gjaldt på det tidspunkt, da man udarbejdede finanslovsforslaget, og have givet os det samme bilag, som vi faktisk har fået, med en oversigt over spareplanens poster. I så fald havde man ikke skjult noget, men man havde heller ikke stillet oppositionen i den situation, at vi, hver eneste gang vi kommer og siger: ja men vi ønsker alligevel disse penge brugt, som man har udeladt på finanslovsforslaget, skal have at vide, at vi altså vil bruge flere penge. Det er jo ikke det, der er tale om. Det, der er tale om, er, at regeringen vil skære ned. Der er ikke tale om, at vi ønsker at sætte udgifterne op på disse punkter.

Endelig sagde finansministeren, at det offentlige opsparringsoverskud var med til at dække det private opsparingsunderskud, og det er selvfølgelig klart, når man ser på det i den store økonomiske sammenhæng, at der her sker en vis udligning. Men det løser jo ikke de problemer, som erhvervslivet har i øjeblikket. Når vi ønsker at gå ind for en planmæssig kanalisering af pengemidlerne i samfundet og dér ønsker at tage det offentlige opsparringsoverskud med i betragtning, er det, fordi vi har et indtryk af, at det frie pengemarked, som finansministeren er så glad for, ikke rigtig kan klare opgaven i øjeblikket. Den almindelige markeds mekanisme kan efter vort skøn ikke på tilstrækkelig måde sikre en effektiv udnyttelse af den forhåndenværende kapital. Vi kan ikke få den tilstrækkelig store produktion, vi kan ikke få sikret erhvervslivet nogenlunde rimelige arbejdsvilkår, arbejdsvilkår, som er nødvendige for ikke alene at holde beskæftigelsen oppe — det er jo lykkedes regeringen, og det kan vi da alle kun være glade for — men holde den oppe på de områder, hvor produktiviteten er størst, hvor det altså bliver til størst gain for samfundet og til størst nytte for vor eksport og dermed for betalingsbalancen.

Finansministeren tror jo stadig, at hvis man fik en sådan offentlig udlåning til erhvervslivet, ville man få et meget stift økonomisk system. Jeg tror, at denne frygt hører hjemme i en fjern fortid, eller at den er begrundet i forhold i lande, som vi ikke behøver at sammenligne os med. Med den

meget stærke monopolisering på det private pengemarked, som efterhånden er sket gennem den ganske store magt, der ligger hos Nationalbanken, og den meget store magt, der ligger hos de tæt samarbejdende hovedbanker, er der tale om et lige så stift apparat som det, man kunne opbygge med samfundets og statens kontrol. Vi må kunne styre den økonomiske udvikling her i landet, og det gør vi efter vor mening bedre med direkte indgreb og direkte støtte over for produktionen, end man gør det ad den besværlige omvej via finanspolitik og indkomstpoltik.

Jeg tror, at man her endnu en gang skal understrege de psykologiske virkninger af den indkomst- og finanspolitik, der føres i øjeblikket. Der er i øjeblikket en ganske klar fornemmelse hos de allerfleste lønmodtagere af, at deres disponible indkomst i det kommende år ikke alene ikke vil stige, men vil blive absolut mindre, end den var i 1970. Det er et udgangspunkt, som giver et dårligt arbejdsklima, som gør det svært at få løst de økonomiske problemer, og regeringen kan ikke fratages ansvaret for gennem sin politik at have medvirket til dette psykologiske klima.

Endelig skal jeg gøre den bemærkning til det dagsordensforslag, som fru Hanne Reintoft har fremsat, at det jo altid er rart at få afgifterne nedsat, og at jeg personlig synes, at russisk kaviar og russisk krabbe og russisk Krimchampagne er for dyr, og at der er mange andre gode fødevarer, der er alt for dyre, og det ville være rart at få dem billigere. Hvis fru Hanne Reintoft kan forklare mig, hvordan dette kan indrettes, eventuelt hvorfor hun ikke oplyste, hvordan det kunne indrettes, dengang hun var med til at stemme for momsens, så vil vi overveje dagsordensforslaget.

Sigsgaard: Jeg vil starte med at takke finansministeren for besvarelserne og kommentarerne til mit indlæg i første omgang.

Ministeren afviste mine betragtninger om, at militær- og politiudgifterne skal stige stærkere end trafikministeriets og undervisningsministeriets budgetter, men mindede om, at der bag tallene skjuler sig forskudte budgettal, og at den ændrede byrdefordeling også har givet nogle andre relationer mellem finanslovsforslagets forskellige paragraffer.